

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

BARBARA ISSA WAGNER

NOVÉ VÁNOČNÍ POHÁDKY





ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

BARBARA ISSA WAGNER

NOVÉ VÁNOČNÍ POHÁDKY



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

NOVÉ VÁNOČNÍ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6010. publikaci

Ilustrace Barbara Issa Wagner

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2015

Cover Illustration © Barbara Issa Wagner

ISBN 978-80-247-5975-3 (ePub)

ISBN 978-80-247-5974-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5613-4 (print)

Obsah

Zachráněný les	7
Kouzelné sáňky	13
Zatoulaný dopis	20
Smutný sněhulák	28
Houpací křeslo	35
Zachráněný Ježíšek	39
Něžná vločka	44
Vanilkový rohlíček	48
Popletené dárky	53
Olověný panáček	60
Sýkorka	66
Báječná knížka	71
Panenky Levandulky	74
Malá hvězdička	79
Vánoční kouzlo	84
Tři oříšky pro Adélku	91
Sněhule	97
Ryba bez kostí	103
Strašidelný okap	109
Vánoční dobrodružství	115



Zachráněný les

Bylo krásné prosincové odpoledne. Oblohou poletovaly první sněhové vločky a všichni se připravovali na toužebně očekávané Vánoce. Když všichni, tak opravdu všichni. I zloději stromků. Dva takoví darebáci zabrousili do mladého lesa, kde rostly mladé smrčky a ještě mladší jedličky.

„Ty jo,“ hvízdal obdivně jeden z nich.

„To je přesně to, co jsme hledali!“ přikývl nadšeně druhý.

První ze zlodějů sáhl do kapsy od bundy. Vytáhl kalkulačku a začal hned počítat: „Když je tady uřízneme všechny a pak je prodáme, tak budeme v pořádném balíku!“

„Jo!“ radoval se druhý a poskakoval přitom jako malé dítě.



„Večer sem přijedeme s nákladákem a motorovou pilou,“ plánoval první ze zlodějů.

Druhý se ale zarazil. „Motorovou radši ne. Ta dělá rámus. Musíme si vzít obyčejnou pilu.“

„To bude ale strašná práce,“ posmutněl první ze zlodějů. Těšil se na bezpracný zisk.



„Nedá se nic dělat. Copak chceš, aby nás chytili a zavřeli do vězení?“ namítl druhý zloděj. Ani jednomu z nich se do vězení nechtělo, a tak se smířili s tím, že budou muset stromky řezat obyčejnou pilou.

Když se na všem dopodrobna domluvili, z lesa zase odešli.

Stromky to všechno vyslechly a začaly se strachovat. „Co budeme dělat?“ zeptala se vyplašeně malá jedlička.

„Škoda že nemáme nohy a nemůžeme utéct!“ litoval smrček, který rostl na samém okraji lesa.

„Já se bojím,“ oznámila ostatním jiná jedle.

„Já taky! Já taky!“ přidávaly se i ostatní. Nakonec byly všechny stromky tak vystrašené, že se začaly třást jako osiky. To přilákalo veverky, které se v lese na poslední chvíli poohlížely po nějakých zásobách.

„Co se vám stalo?“ zeptala se veverka Terka. Vítr zrovna nefoukal, a tak si myslela, že všechny mladé stromečky postihla nějaká nemoc se zimnicí.

„V noci nás ukradnou zloději!“ oznámil jí smrček. Ten, který stál na kraji a bál se ze všech nejvíc. Bylo mu jasné, že bude na radě jako první.

„Jak to víte?“ zeptala se druhá veverka, Věrka.

„Byli tady. Domlouvali se, jak to udělají. Chtějí nás pořezat a odnést všechny,“ oznámila oběma veverkám jedlička, která rostla uprostřed.



Věrka s Terkou se na sebe podívaly. Bylo jim stromků líto. Chtěly jim nějak pomoci. „Musíme na ně vyzrát!“ řekla zamyšleně Terka.

„Ale jak?“ zeptaly se zoufale stromečky.

Věrka si hned věděla rady. „Do koho zaříznu pilu jako první, ten pustí co nejvíce smůly. Zloději se musí přilepit. O ostatní už se postaráme,“ slíbila jim Věrka.

Zloději nepřišli až v noci, ale hned po setmění. Věděli, že je čeká spousta práce. Nákladák zaparkovali na kraji lesa. Oba měli vlastní pilu. Nadšeně se pustili do řezání. První zloděj se vrhl na smrk, druhý na jedličku. Stromečky ale pamatovaly na veveřčinu radu

a ze své rány pustily hodně smůly. Vyteklo jí hodně, ale zloději si jí ve tmě nevšimly a sáhly do ní holýma rukama. Smůla byla opravdu lepkavá, a tak se v tu ránu přilepili.

To byla chvíle, na kterou veverka čekaly. Každá z nich přiběhla k jednomu zloději a obě jim začaly prohledávat kapsy. Hledaly mobilní telefon.

Úspěšnější byla Věrka. „Mám ho!“ zavolala na Terku, která honem přiskočila. Vytukaly číslo 158. Kdyby uměly mluvit lidskou řečí, řekly by policistům, co se stalo. Takhle musely jen čekat, jestli jejich plán vyjde.

Vyšel! Policisté spěchali prověřit, proč přišlo volání zrovna z lesa. Svými přístroji dokázali telefon zaměřit. Když dojeli na místo, nestačili se divit. Zaparkovaná dodávka jim byla na první pohled podezřelá. Když pak uviděli dva muže přilepené k mladým stromkům, tušili, že se jedná o zloděje vánočních stromků. Pily, které se povalovaly hned vedle, posloužily jako jasný důkaz. Policisté muže odlepili, ale jen proto, aby je pak hned spoutali a odvezli k výsledku.

Díky chytrým veverkám byl les zachráněný. Za odměnu stromečky slíbily, že až vyrostou, budou mít pro veverka vždycky dost šišek se spoustou semínek.

Kouzelné sáňky

Blížily se Vánoce. Všechny děti se na ně moc těšily. I Eliška s Matějem. Letos ale hrozilo nebezpečí, že Ježíšek nebude mít kam odložit dárky.

„Tak co? Máš?“ zeptala se maminka, sotva tatínek přišel a pověsil si kabát na věšák.

„Nikde už nejsou,“ oznámil tatínek smutně.



„Jak je to možné?“ divila se maminka. „A u obchodního domu jsi byl?“

„Byl jsem úplně všude!“ odpověděl tatínek trochu nazlobeně. Neměl rád, když ho maminka podezírala.

„Tak jsi ho měl koupit dřív!“ vyčítala mu maminka.

„Jo, aby pak uschnul a začal opadávat ještě před Štědrým večerem, že?“ odpověděl jí dotčeně tatínek.

Všem bylo moc líto, že žádný vánoční stromeček nemají. Jediný, kdo neklesal na mysli, byl dědeček. Bydlel v domě společně s maminkou, tatínkem, Matějem a Eliškou.

„Když si budete stromeček moc přát, tak se třeba objeví!“ řekl jednou, aby dětem zvedl náladu.

„Ale dědečku!“ napomenula ho maminka. „Neslibujte nic, co nemůžete splnit!“

Tatínek byl ale jiného názoru. Zatímco maminka něco chystala v kuchyni, zavolal dědečka a obě děti. Sedli si ke stolu, chytili se za ruce a pak se společně soustředili na jedinou myšlenku. Aby se jim objevil vánoční stromeček. Nestalo se však nic. Děti byly zklamané,

protože už zítra budou Vánoce. Bez stromečku to ale žádné Vánoce nebudou. Poslední noc před Vánocemi uléhali všichni do postele s těžkou hlavou.

Když se ale ráno probudili, nestačili se divit. Uprostřed obýváku stál nazdobený vánoční stromeček.

Děti se radovaly a rodiče i dědeček byli překvapení. Maminka měla tušení, že to zařídil tatínek. Tatínek si myslel, že je to dědečkova práce. A dědečkovi bylo jasné, že to všechno vzala do svých rukou maminka. Ať už to bylo jakkoliv, Vánoce byly zachráněné a děti šťastné, že Ježíšek bude mít kam odložit dárečky.



Večer dostali všichni hromadu dárků. A nejvíc Matěj s Eliškou. Mimo jiné taky sáňky. Protože bylo venku hodně sněhu, jezdily na nich skoro celé zimní prázdniny. Zkoušeli jezdit vsedě i vleže, každý sám i ve dvojici.

Jednou se ale stalo, že sáňky narazily do stromu. Matějovi, který na saních seděl, se naštěstí nic nestalo, ale sáňky ten náraz nevydržely. Rozletěly se na hromadu prkýnek. Zdálo se, že Matěj stojí nad kupou třísek.

Oběma dětem to bylo líto. Matěj s Eliškou posbírali prkýnka a se slzami v očích se vrátili domů. Dědeček spráskl ruce, tatínek nechápavě pozvedl obočí a maminka byla celá vyděšená.

„Jste v pořádku?“ zeptala se starostlivě. Když zjistila, že dětem nic není, uklidnila se. Poslala je do koupelny převléknout do suchého oblečení. Tatínek s dědečkem zatím odnesli prkýnka do dílny na zahradě.

Na Tři krále maminka rozhodla, že by se měl stromeček odstrojít. Pomáhali všichni. I dědeček. A právě toho něco napadlo.

„Mohli bychom opravit ty rozbité sáňky,“ navrhl tatínkovi.



„Jo! Jo, dědo!“ křičeli Matěj s Eliškou jeden přes druhého.

Tatínek se tvářil nechápavě, ale dědeček ho uklidnil. „To zvládneme, neboj. Když jsem byl kluk, tak se sáně nedaly koupit na každém rohu jako teď. Vyráběli jsme si je sami. Tahle jedlička se nám bude hodit.“

V sobotu ráno se dědeček s tatínkem zavřeli v dílně. Když se před obědem dveře dílny opět otevřely, stál

v nich usměvavý dědeček a šťastný tatínek. V rukou drželi opravené sáně.

Nejen děti, ale i maminka musela uznat, že se vážně povedly.

„Můžeme je vyzkoušet?“ zeptal se nedočkavě Matěj.

„Až po obědě!“ rozhodla maminka, a tak muselo sánkování počkat.

Když byli po jídle, nechali maminku doma a pospíchali na kopec. Tentokrát se k Matějovi a Elišce přidal i tatínek s dědečkem. Byli zvědaví, jak se jejich dílo zdařilo.

„Můžu jet první?“ škemrala Eliška. Matěj jí to dovolil. Společně s tatínkem a dědou zůstal stát na kopci. Eliška se posadila na sánky, odrazila se a sjela z kopce dolů. Sánky jely opravdu rychle. A nejen to. Dokonce Elišku vyvezly i vzhůru do kopce. Všichni na to nechápavě hleděli. Tatínek s otevřenou pusou a dědeček s vykulenýma očima.

„Tak to je něco!“ divil se Matěj. Když se Eliška s pusou od ucha k uchu vrátila, chtěl sánky taky vyzkoušet. I jeho svezly nejen dolů, ale taky nahoru.

„To jsou kouzelné sáňky,“ křičel nadšeně.

„Jasně,“ potvrdila Eliška. „Vždyť jsou z kouzelného vánočního stromečku!“

Tatínek s dědečkem se na sebe podívali. Museli uznat, že na tom nejspíš něco bude. Tatínek, a dokonce i dědeček si sáňky vyzkoušeli taky. Nejen že je sáňky unesly, taky je vyvezly zpátky na kopec.

„Tohle bylo to nejlepší sáňkování,“ prohlásil Matěj, když byl čas vrátit se domů.

„Děkujeme!“ poděkovala Eliška tatínkovi a dědečkovi.

Oba byli hrdí na to, že mají kouzelné sáňky.



Zatoulaný dopis

Malý Oliver seděl u stolu a snažil se napsat dopis Ježíškovi. Chodil už do druhé třídy, ale občas se mu ještě stalo, že si na některé písmenko nemohl vzpomenout. Byl to dopis pro Ježíška, tak si na něm chtěl dát záležet. Psal opravdu krasopisně. Už dlouho dopředu měl promyšleno, co si přeje. Pro jistotu napsal přání hned několik. Kdyby Ježíšek náhodou nemohl některý z dárků sehnat, tak aby dostal aspoň něco. Přál si autodráhu, fotbalový míč, knížku o fotbalistech, a hlavně dědečka. Bylo to nezvyklé přání, ale po dědečkovi Oliver toužil už odmala. Oba dědečkové, od maminky i od tatínka, umřeli ještě dávno před tím, než se Oliver narodil. Když pak ve školce i ve škole poslouchal příběhy svých spolužáků o tom, co všechno dělali s dědou o víkendu nebo o prázdninách, trochu jim záviděl.

Oliver dopsal dopis a ozdobil ho ještě vlastními malůvkami. Aby si mohl být Ježíšek jistý, co Oliver vlastně chce, namaloval pastelkami autodráhu, míč, knížku

i dědečka. Do každého rohu jeden obrázek. Podepsal se a napsal i adresu, aby Ježíšek věděl, kam má dárky doručit. Pak dopis pečlivě poskládal a vložil do obálky, kterou mu pro tento účel dala maminka. Po večeri položil dopis za okno v obýváku. Dělal to takto každý rok před Vánocemi.

Když se Oliver, maminka i tatínek uložili do postele, zvedl se venku silný vítr. Maminka už skoro usínala, ale probudila ji myšlenka na dopis.

„Dopis!“ vykřikla nahlas. Tím tatínka tak vylekala, že se chytil za srdce.

„Co? Jaký dopis?“ nechápal tatínek.

